

Sygn. akt **XI Ka 204/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca SSO Dorota Dobrzańska

Protokolant: protokolant Katarzyna Wiejak

przy udziale Prokuratora Mariusza Orła

po rozpoznaniu dnia 17 kwietnia 2018 roku

sprawy K. B. s. J. i M. zd. G. ur. (...)

w R.

oskarżonego z art. 224 § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 15 listopada 2017 roku sygn. akt II K 1040/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego T. D. na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 150 (sto pięćdziesiąt) złotych opłaty i 50 (pięćdziesiąt) złotych zwrotu wydatków.

XI Ka 204/18 *Uzasadnienie*

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim po rozpoznaniu sprawy **K. B.** oskarżonego o to, że:

w dniu 9 października 2016 roku w R. woj. (...) stosował czynny i bierny opór a następnie przemoc fizyczną wobec funkcjonariuszy Policji post. E. G., st. sierż. T. D. oraz M. W. w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej umieszczenia jego osoby w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych Komendy Powiatowej Policji w R., jednocześnie stosując siłę fizyczną chwycił st. sierż. T. D. za lewą nogę ciągnąc oraz wykręcając kończynę spowodował u pokrzywdzonego krwawe podbiegnięcie kłębu lewego kciuka oraz złamanie bocznej kostki lewego podudzia, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia lub naruszenie funkcji narządu jego ciała na czas dłuższy niż dni siedem

tj. o czyn z art. 224 § 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

K. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym ustalili, że wyczerpuje on dyspozycję art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za to na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby;

na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego T. D. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek zapłaty na rzecz T. D. kwoty 1.900 złotych tytułem częściowego naprawienia szkody oraz kwotę 6.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości określając, że wchodzące w ich skład wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

Od powyższego orzeczenia apelację złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Zaskarżył je w części dotyczącej kary i środków karnych. Zarzucił obrazę prawa materialnego tj. art. 46§1 kk poprzez jego niezastosowanie i nie zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 24.635 zł jako częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz rażąco niewspółmierność kary. Wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz zasądzenie kwoty 24.635 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, zasądzenie od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzucona w punkcie II rażąco niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1973 r., III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Palestra 1975, z. 3, s. 64). Nie chodzi zatem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1994 r., II KRn 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, Nr 5, poz. 18).

Kara wymierzona oskarżonemu niewątpliwie nie nosi cech rażącej niewspółmierności we wskazanym wyżej znaczeniu. Jest on osobą młodą, nie karaną, wobec której taka represja jest wystarczająca dla wywołania prawidłowej postawy i spełni zadania wytyczone przez art. 53 kk.

Argumentacja apelacji w zakresie rozmiaru krzywdy T. D. w istocie nie zawiera żadnych wyznaczników mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego. Obowiązek naprawienia szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają przepisy art. 444, 445 i 448 k.c. Dla oceny, czy określona suma jest "odpowiednim" zadośćuczynieniem w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. za doznaną krzywdę, decydujące znaczenie ma charakter i rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. W swoim uzasadnieniu organ orzekający przedstawił, co zaliczył do elementów składających się na krzywdę oskarżyciela posiłkowego i wymienił cierpienia fizyczne i psychiczne, w tym związane z czasowym odsunięciem od wykonywania zawodu. Apelacja oprócz własnego spojrzenia na wysokość należnego zadośćuczynienia nie podejmuje rzeczowej polemiki z ustaleniami Sądu I instancji. Rozmiar cierpień pokrzywdzonego został oszacowany a miarkowanie wysokości należy do uprawnień Sądu. Tylko w sytuacji, kiedy zasądzona kwota byłaby rażąco odbiegająca od należnej, można byłoby mówić o naruszeniu zasad rządzących przyznawaniem zadośćuczynienia. Tymczasem skarżący bezpodstawnie zarzuca odrzucenie a priori wniosku o zadośćuczynienie w żądanej kwocie 24.635 zł w sytuacji, kiedy po pierwsze - sam nie wykazuje, dlaczego akurat

taka kwota byłaby adekwatna, po drugie - jakich elementów Sąd nie wziął pod uwagę przy ferowaniu orzeczenia o zadośćuczynieniu.

Słusznie stwierdza Sąd Apelacyjny w Krakowie przy wyroku z dnia 15 grudnia 2015 r. II AKa 270/15, że: „Jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu między sprawcą a pokrzywdzonym, zaś sposobem rozwiązania tego konfliktu jest m.in. naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem (art. 46 § 1 k.k.). Jest to środek represyjny, zarazem realizujący funkcję kompensacyjną. Zadośćuczynienie za krzywdę ma rekompensować szkodę niemajątkową, która wiąże się z naruszeniem czysto subiektywnych przeżyć człowieka, z cierpieniem fizycznym i psychicznym,. Kwota zadośćuczynienia powinna być zatem orzeczona w rozsądnych granicach, z jednej strony dostosowana do poziomu krzywdy, a z drugiej strony nie może być nadmierna, wygórowana, oderwana od stopy życiowej społeczeństwa, zatem orzeczona w rozsądnych granicach.”

Mając na uwadze doznane przez T. D. cierpienia, dostrzeżone przez Sąd Rejonowy, kwota 6.000 zł jest kwotą na odpowiednim poziomie.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie o kosztach postępowania wynika z art. 636§1 kpk i art. 13 ust. 2 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz.223 ze zmianami).